

да позволява на дете да се качва на гърба му. Като награда мечокът получава бонбон или нещо сладко. Това обучение продължава една-две години и животното свиква да изпълнява различните действия при засвирване на мелодията. За да предпази мечката от уроки, стопанката ѝ вързва цветни парцалчета или панделки. Разбира, че е урочасана, когато спре да яде, не допуска стопанина до себе си и става агресивна. Тогава ѝ баят.

Към мечката всички в семейството се отнасят доброжелателно. По миризмата тя познава своите и чуждите. “Изгледала съм я като дете, обичам я и не я давам на никого за нищо – разказва разгорещено стопанката...

Къпем я, поим я, от ръцете ми всичко взема. Мецана обикновено яде хляб – по шест самуна на ден отиват. Разделяме ги за сутрин и за вечеря. Даваме ѝ компот и захар, през лятото я глезим с плодове, но никога сурово месо, защото ще стане стръвница. Хубаво е да се гледа как яде. Храната оставям пред нея в съдче, тя сяда на задните си лапи, вдига храната с предните и започва лакомо да лапа. След това я поя с вода. Зимата държим Мариана във двора, като сме ѝ направили на завет специално телена клетка. Когато стегнат големите студове, влиза в къщи на топло. В жегите търси дебелата орехова сянка.... Мариана е любимка на съседите, никой досега не се оплакал от нея...” (ж., р. 1936 г.).

До началото на 90-те год. на XX век само в с. Ягода, Старозагорско има средно 12-15 мечки. Постепенно техният брой намалява, тъй като мечкадарството вече не може да изхранва семействата, а и младите не поемат занаята. Няколко животни са продадени на мечкадарски семейства в Разградско. „Мечкадарството си отива. Нито вече е доходно, нито е престижно на младите да просят пари покрай играеща космата „артистка“... Ако някой гледа мечка, то е от крайна нужда” (м., р. 1934 г.).

С откриване на Парка за реадaptация на танцуващите мечки в Белица през есента на 2000 г., започва откупуването на мечките от стопаните им и настаняването им там. През 2003 г. „14 годишната Станка, която живееше в Ягода, отпътува за Белица. Тя е шестата и последната от танцуващите, с които селото е прочуто. Заедно с нея там е настанена и 22 годишната 130 кг Изаура, доведена от Каменово, Бургаско”. „България остана без танцуващи мечки. Последните три „танцуващи мечки” пристигнаха в парка Белица от с. Гецово, Разградско” – съобщи БГ НЕС на 16 юни 2007 г. Мечкадарството като поминък и традиция остава в историята... (Иванова, Кръстев 2007: 115-122)